

UNA COLLA D'AMICS I UN MÓN ESPECIAL

Jo no hi era, però em van explicar que fa ja uns anys, una colla d'amics formada per Candela, Mateu, Marta i Pablo, estaven de camí cap a la seua escola, quan, no sé si es pot dir que és mala sort, es van trobar amb un home altíssim, prim i xuclat d'ulls enfonsats i inexpressius, què enmig d'una espessa cortina de boira es va esfumar en un no res.

Els, què eren uns xiquets molt curiosos, es van acostar on hi havien vist la figura prima i llargueruda feia tan sols uns moments.

De sobte, una veu va dir: Espereu!.

I això va ser l'últim que ells van escoltar, i també, l'última vegada que la colla d'amics foren vistos pels voltants del col·legi.

Al cap d'uns dies, es van despertar, estaven molt desorientats i temorosos, muts sense bescanviar paraula observaven atònits el paisatge. Estaven en una cala natural darrere d'uns penya-segats. Hi havia un grup de criatures que estaven debatent un tema. Entre totes aquestes criatures la que més els va cridar l'atenció era un lleó, Pablo va dir:- Un lleó, vosaltres sabeu el que és un lleó?.

Mateu, Marta i Candela, van passar del que havia dit Pablo... - Com si no saberen el que és un lleó!.- Va dir Candela.

Però aquest lleó no era un lleó qualsevol, dominava el llenguatge humà a la perfecció.

Tots sabem que en els caps dels xiquets abunda la màgia, i en aquest cas no anava a ser menys però, el que ells no sabien, era que estaven en un lloc on la màgia era realitat, on tot el que ells podien imaginar cobrava vida per impossible que semblara.

Seguint amb el que és el tema, Candela que era la gran del grup, va ser la primera a preguntar què passava, el lleó, que semblava el que controlava aquella situació va dir:

- "La reina ens vol desterrar d'ací, vol vendre les terres per guanyar molts diners.

Els nens, que no paraven quiets, es van posar mans a l'obra, i, amb el seu permís, van decidir anar al palau de la reina a discutir amb ella la situació.

Mateu, el pessimista del grup, no volia anar, però la resta el van convèncer argumentant que, si ell tinguera problemes, també li agradaria que algú l'ajudara.

Després d'aquesta reflexió, Mateu va acceptar, i van començar a caminar sense parar.

En el camí cap al castell feia molta calor, avançaven amb penes i treballs. Ja portaven més de tres hores de camí, quan es van trobar amb un xiquet que semblava trist, el van mirar de fit a fit, era molt menut i semblava abandonat, en aquell moment, el primer pensament dels xiquets era ajudar-lo, però de sobte un pensament els va turmentar: "els pobres i patidors pares, què estaran fent? De segur que deuen estar desesperats buscant-nos per tot arreu.

Evidentment el pensament va durar una estona, la mirada llastimosa i suplicant del nen va exercir sobre la colla d'amics una atracció tal que es van dedicar a ell en cos i ànima

El xiquet, els va dir que els seus pares, estaven en direcció oest, just la contrària en la que ells caminaven però no ho dubtaren i desviant-se del seu camí anaren cap a on estaven els pares del menut. Semblava tot molt estrany, el nen havia deixat de plorar i la mirada d'abans s'havia tornat sinistra, els seus ulls feien por. Però ja era massa tard,

en arribar al seu destí, van veure una cabana, i en la porta hi havien uns soldats, el xiquet va somriure, estava clar, els estaven esperant.

Això era una trampa!!!!

El nen de mirada llastimosa havia sigut enviat per la reina , ara eren els seus presoners. No entenien ni un borrall!! Començaven a pensar que tot era un somni o una al·lucinació.

Els xiquets ja portaven a la presó dos dies, els soldats no deixaven la guàrdia ni un segon

De sobte Marta va dir: -"Els collarets del lleó". Quan estaven en la sala, el lleó els va regalar un collaret màgic a cadascú com resposta a la seua amabilitat. El collaret només funcionava en moments de vertadera dificultat.

-Dimonis!, va dir Pablo, clar que sí, els collarets !!! Tancaren els ulls i tots alhora demanaren ajuda. Una fada va descendir fent un sospir de satisfacció, - En bona hora!, Pensava que ja no en cridaríeu .- Va dir amb veu dolça.

La fada els va traure de la presó, els va donar a menjar i els va enviar al llit.

-Au, a raspallar-vos les dents i dormir.

L'endemà estaven preparats per al gran dia. Estaven molt atents a l'explicació de la fada:

-Com que la reina està més que enutjada amb vosaltres entrareu al castell disfressats de bufons. Preparareu el vostre discurs per a convèncer la reina que deixi a les criatures de la cala viure en pau.

Després que se n'anara la fada, van buscar un lloc segur on pogueren sopar i descansar, perquè a pesar que estaven una mica recuperats devien prepara com entrar al castell i una volta dins com convèncer la reina.

Van seguir les instruccions de la fada rigorosament. Es van disfressar de bufons i prepararen la seua actuació .

Tenien davant seua el castell de la reina, van entrar, els va costar perquè els soldats no volien, però al final, amb una mica d'esforç van aconseguir que els soldats obriren les portes del castell perquè els xiquets parlaren amb la reina.

Els van explicar a la reina que era injust el que volia fer amb el poble, ells havien de ser lliures, i si no volien fer el que ella volia, hauria de pensar en una altra cosa.

La reina va pensar una estona, i va dir que si passaven tres proves, no continuaria amb el seu pla.

Els van acceptar i van començar les proves.

La primera prova la van superar, era molt difícil, havien de passar una sèrie d'obstacles en un temps molt curt.

La segona prova quasi no la superen, un voluntari, que al final va ser Pablo, havia de jugar amb la reina al sudoku, i guanyava qui acabava abans.

La tercera i última prova era una partida als escacs, la qual van guanyar sense cap problema.

Per fi, havien guanyat la llibertat dels ciutadans, però, li van demanar a la reina un favor.

Ella, entre dents, va acceptar, els nens van demanar tornar a casa, i ella va accedir.

En un tres i no res ja estaven en casa, volta a la normalitat, va ser una aventura molt estranya però ells estaven orgullosos de poder haver ajudat les criatures d'aquell país, on la màgia abundava.

